Cesaretin Küçük Kitabı

Yavuz DEMİRKIRAN

Cesaretin Küçük Kitabı

Yavuz DEMİRKIRAN

Ella yedi yaşındaydı; açık kahverengi teni ve her zaman at kuyruğundan kaçan dalgalı koyu kahverengi saçları vardı. Büyük ela gözleri ve ön dişlerinin arasında küçük bir boşluk olan bir gülümsemesi vardı. Güneşli bir cumartesi günü dedesi ziyarete geldi. Elinde tahta bir bastonla yürüyor ve yeşil yün hırkasını giyiyordu. Elinde küçük kahverengi bir defter tutuyordu. "Bu senin için, Ella," dedi, kırışık gözleri pırıldayarak.

Ella defteri aldı ve açtı. Her sayfa boştu. "Bu özel bir defter," dedi dedesi, yuvarlak gözlüklerini düzelterek. "Ne zaman cesur olsan, sayfalarında yeni bir resim belirecek." Ella kaşlarını çattı. "Ama ben cesur değilim," diye fısıldadı. Dedesinin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Göreceksin," dedi. "Cesaret küçük adımlarla gelir." Ella defteri sıkıca göğsüne bastırdı. Nasıl bir resim belireceğini merak etti.

Pazartesi günü Ella sınıfta oturdu, defterine sıkıca sarılmıştı. Siyah topuzu ve mavi elbisesiyle Bayan Penny, öğrencilerden hafta sonlarıyla ilgili bir şey paylaşmalarını istedi. Ella'nın kalbi hızlı hızlı çarptı. Konuşmak istiyordu ama kelimeleri sanki takılıp kalmıştı. Sonra dedesinin sözlerini hatırladı. Derin bir nefes aldı ve elini kaldırdı. "Bir defterim oldu," dedi yumuşak bir sesle. Sonra defteri açtığında, kaldırılmış bir elin minik bir çizimi belirmişti!

Teneffüste Ella diğer çocukların oynamasını izledi. Uzun örgülü bir kız ona el salladı. Ella karşılık vermek istedi ama utandı. Defterine baktı ve kaldırılmış el resmini düşündü. Küçük bir adım atarak yanına gitti. "Merhaba, ben Ella," dedi. Kız gülümsedi. "Ben Mia!" Zil çalana kadar birlikte oynadılar. O öğleden sonra defterde el ele tutuşan iki kızın resmi belirdi. Ella gülümsedi.

Ertesi hafta Bayan Penny, tahtadaki bir cümleyi okumak için bir gönüllü istedi. Ella'nın midesi düğümlendi. Elini ve arkadaşını hatırladı. Yavaşça elini yeniden kaldırdı. Bayan Penny adını söyledi. Ella ayağa kalktı ve cümleyi okudu, sesi giderek güçlendi. Sınıf arkadaşları alkışladı. Yerine oturduğunda defterini açtı. Yüksek sesle okuyan bir kızın çizimi belirmişti. Ella kendini gururlu hissetti.

Cumartesi günü dedesi Ella'yı yüzme havuzuna götürdü. Yüzmeyi hiç öğrenmemişti ve sudan korkuyordu. "Ben tam burada olacağım," dedi dedesi. Ella ayak parmaklarını suya soktu. Su serindi. Defterini düşündü. Derin bir nefes alarak sığ kısma adım attı. Duvara tutundu ve bacaklarını çırptı. Yeni bir resim belirdi: kolluklu bir kız. Ella kıkırdadı.

Ertesi hafta Ella havuza geri döndü. Kıvırcık kızıl saçlı ve ters takılmış yeşil şapkalı bir çocuk gördü. Neşeyle su sıçratıyordu. "Merhaba, ben Leo!" diye seslendi. Ella tereddüt etti. Daha önce nasıl arkadaş edindiğini hatırladı. "Ben Ella," dedi. Birlikte bacak çırpma çalıştılar. Leo ona nasıl baloncuk çıkaracağını gösterdi. Ella'nın özgüveni arttı. O gece defterde yüzen iki çocuğun resmi belirdi.

Ella her yeni sayfayı sabırsızlıkla beklemeye başladı. Öğle yemeğinde yeni bir yemek denedi ve bir havuç resmi belirdi. Bir arkadaşına ayakkabısını bağlamasında yardım etti ve bağlanmış bağcıkların resmi belirdi. Her küçük cesur adım defteri rengarenk çizimlerle doldurdu. Dedesinin yanına uğradı ve sayfalara birlikte baktılar. "Gördün mü?" dedi. "Cesaret her seferinde küçük bir adımla inşa edilir." Ella başını salladı, çilleri gülümsemesiyle kırıştı.

Bir gün Bayan Penny sınıfta bir göster ve anlat etkinliği duyurdu. Ella defterini paylaşmak istiyordu ama heyecanlanıyordu. Ya diğer çocuklar gülerse? Dedesine anlattı. "Ya hoşlarına gitmezse?" diye sordu. Dedesine sarıldı. "Cesur olmak, korksan bile denemektir," dedi. Ella cesur olmaya karar verdi. Ne söyleyeceğini çalıştı. O gün defter boş kaldı ama Ella'nın cesareti büyüyordu.

Göster ve anlat günü geldi. Ella defterini sıkıca tuttu. Bayan Penny adını söylediğinde öne yürüdü. Bacakları titriyordu ama içindeki tüm resimleri hatırladı. "Bu defter özel," diye başladı. "Cesur adımlarımı gösteriyor." Defteri açtı ve sınıfa çizimleri gösterdi. Sınıf arkadaşları hayranlıkla "Ooo" ve "Aaa" dediler. Bayan Penny sıcacık gülümsedi. "Teşekkürler, Ella," dedi. "Bu çok cesurcaydı."

O öğleden sonra Ella defterini açtı ve nefesi kesildi. Yeni bir resim belirmişti! Sınıfın önünde duran, defterini tutan ve kocaman gülümseyen bir kızı gösteriyordu. Ella dedesine gösterdi. "Gördün mü?" dedi. "Her denediğinde daha cesur olursun." Ella tüm resimlere baktı: kaldırılan el, arkadaş, yüzme, göster ve anlat. Cesaretin tek büyük bir şey olmadığını fark etti. İşler zor gelse bile, birçok küçük denemeydi.

Ella yeni bir şey denemeye karar verdi. Parktaki büyük ağaca tırmanmayı hep istemişti ama yükseklikten korkuyordu. Dedesinin izlemesiyle derin bir nefes aldı ve tırmanmaya başladı. Bir dal bir dal, yukarı çıktı. Zirveye ulaştığında kendini bir kahraman gibi hissetti. O akşam defterinde ağaçtaki bir kızın resmi belirdi. Ella gülümsedi, aklına koyduğu her şeyi yapabileceğini biliyordu.

Dedesi akşam yemeğine geldi. Ella ona yeni resmi gösterdi. "Seninle çok gurur duyuyorum," dedi. "Cesaretin korkusuz olmakla ilgili olmadığını öğrendin. Korksan bile denemekle ilgili." Ella ona sarıldı. "Defter için teşekkürler," dedi. "Cesaretimi görmeme yardımcı oldu." Dedesinin gözleri kırıştı. "Defter sadece hep içinde olanı gösteriyor," dedi. Ella onun haklı olduğunu biliyordu.

Ella defterini resimlerle doldurmaya devam etti. Yeni bir bisiklet yolu denedi, biri kaba davrandığında sesini yükseltti ve hatta okul korosunda şarkı söyledi. Her sayfa küçük bir adımın hikâyesini anlatıyordu. Arkadaşları ne kadar cesur olduğunu fark etti. "Artık utangaç değilsin!" dedi Mia. Ella gülümsedi. "Bazen hâlâ utangacım," dedi. "Ama yine de deniyorum." Defter çizimlerle kalınlaştı, her biri büyüyen cesaretinin bir hatırlatıcısıydı.

Bir gün Ella okulda yalnız görünen yeni bir kızla tanıştı. İlk gününde nasıl hissettiğini hatırladı. Yanına gitti ve merhaba dedi. Kızın yüzü aydınlandı. Teneffüste birlikte oynadılar. O gece defterde atıştırmalık paylaşan iki kızın resmi belirdi. Ella cesaretin aynı zamanda nazik olmak anlamına geldiğini fark etti. Başka birinin de cesur hissetmesine yardımcı olabildiği için mutlu oldu.

Ella defterini en sevdiği kitapların yanına, rafına koydu. Kullanmaktan yıpranmış kapağına baktı. İçinde düzinelerce resim vardı, her biri küçük bir zaferdi. Dedesinin sözlerini düşündü: "Cesaret küçük adımlarla gelir." Yüzleşecek daha çok korku ve dolduracak daha çok resim olacağını biliyordu. Ama aynı zamanda bunu başarabileceğini de biliyordu, her seferinde küçük bir adımla. Ve bu onu cesur hissettiriyordu.